

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **P. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 18. 2. 2010, č. j. JMK 54756/2009, sp. zn. S-JMK 54756/2009 OD,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2010, č.j. JMK 54756/2009, sp. zn. S-JMK 54756/2009 OD, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Blansko ze dne 13. 2. 2009, č.j. MBK 12482/VNV/STR/28, sp. zn. SMBK 12482/VNV/STR (dále jen „správní orgán I. stupně“) a rozhodnutí uvedeného správního orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2009 byly námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákona o silničním provozu“), zamítnuty jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 1. 3. 2008 byl potvrzen.

Včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10. 5. 2010 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného, napadenému rozhodnutí vytýkal procedurální chyby, které mají vliv na zákonnost řízení a na zákonnost napadeného rozhodnutí, aplikovaná ustanovení právních předpisů odporují Ústavě ČR. Navrhl proto přerušit řízení o žalobě a Ústavnímu soudu ČR podat návrh na zrušení problematických a Ústavě i Listině základních práv a svobod odporujících ustanovení zákona č. 361/2000 Sb.

K procedurálním vadám řízení namítl, že správní orgány vydaly rozhodnutí o přerušení řízení poté, kdy žádost o přerušení byla podána opakovaně, řízení však přerušeno nebylo. Řízení o námitkách je řízením o žádosti ve smyslu § 44 správního řádu, podmínky a postup v řízení o žádosti účastníka o přerušení řízení určuje § 64 správního řádu. Správní orgány obou stupňů nejenže po podání žádosti účastníka řízení o přerušení řízení nepřerušily, ale ještě navíc svůj svévolný mimoprávní postup přes opakované požadavky účastníka řízení neodůvodnily. Za této situace je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Dále namítl, že ustanovení § 123b zákona o silničním provozu, podle kterého mu byly započítávány body do registru řidičů, je diskriminační a zakládá nerovný přístup k občanům, neboť nikoliv všem občanům jsou započítávány body v bodovém systému za stejných podmínek. Například některým skupinám obyvatel ČR, konkrétně příslušníkům PČR, příslušníkům Hasičského záchranného sboru ČR, příslušníkům Celní správy ČR, příslušníkům Vězeňské služby ČR, příslušníkům Bezpečnostní informační služby a příslušníkům Úřadu pro zahraniční styky a informace, pokud spáchali dopravní přestupek z kategorie, na kterou pamatuje „bodový systém“ a jejich přestupek byl projednán v kázeňském řízení ve smyslu § 51 a 189 zákona č. 361/2003 Sb., jim podle zákona nelze započítat trestné body, neboť zákon toto nedovoluje.

Další ústavní problém „bodového systému“ se týká nerovného přístupu veřejné moci k občanům ČR, popřípadě k cizincům, kteří v ČR mají trvalý pobyt a vlastní řidičský průkaz vydaný v ČR a ostatním cizincům. Nerovnost vyplývá z ust. § 123c zákona č. 361/2000 Sb. aplikovaného v případě žalobce tím, že řidičské oprávnění pozbývá uplynutím pěti pracovních dnů ode dne oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a současně má povinnost odevzdat řidičský průkaz a mezinárodní řidičský průkaz orgánů obce s rozšířenou působností. Pro držitele řidičských průkazů vydaných cizím státem, ať by se jednalo o občany ČR nebo cizince, je však nastaven jiný právní režim. Tito řidiči nemají zákonem stanovenou povinnost odevzdat řidičské oprávnění, naopak řidičský průkaz vydaný cizím státem mají nadále k dispozici, nevzniká jim tedy zákonná povinnost tento doklad odevzdat kterémukoliv orgánu veřejné moci a pochopitelně jim zůstává zachováno právo řídit motorová vozidla na území mimo jurisdikci ČR. Navíc cizinci na základě citovaného zákona řidičské oprávnění pozbývají pouze na dobu 1 roku, přičemž tato doba začíná běžet právní moci rozhodnutí, na základě kterého bylo dosaženo 12ti bodů v registru řidičů, a to za zcela jiných podmínek než občanu ČR. Cizinci nebo občané ČR, kteří vlastní řidičský průkaz vydaný cizím státem, pozbývají řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Naproti tomu občan ČR nepozbývá řidičské oprávnění na stejnou dobu a za stejných podmínek jako cizinec. Občan ČR, držitel řidičského průkazu vydaného v ČR, musí o vrácení řidičského oprávnění žádat příslušný úřad obce a před navrácením řidičského oprávnění se podle zákona musí podrobit komplikované administrativní proceduře spojené s přezkoušením z pravidel silničního provozu, kterého je cizinec ušetřen. Tuto proceduru je držitel řidičského

průkazu vydaného v ČR a občan ČR povinen učinit až po uplynutí 1 roku, tedy v době, kdy již jiné skupiny osob, např. občan ČR, který vlastní řidičský průkaz vydaný cizím státem nebo cizinec, přímo ze zákona, na základě výše uvedeného ustanovení, jen pouhým během času a uplynutím jednoho roku, právo řídit motorová vozidla automaticky nabývá, a to i bez komplikované procedury spojené s přezkoušením z pravidel silničního provozu. Z logiky věci tedy vyplývá, že i doba pozbytí řidičského oprávnění bude u občana ČR v každém případě odlišná oproti cizinci. Jinými slovy, orgány státní správy limitují občana České republiky s řidičským průkazem vydaným v ČR oproti cizinci naprosto diskriminačním způsobem, odporujícím již výše uvedeným, nejzákladnějším ústavním principům rovnosti občanů před zákonem. Pokud tedy některé skupiny obyvatel jsou danými postupy státní správy, byť by to bylo na základě zákonného ustanovení, zvýhodněny na úkor jiné skupiny obyvatel a opačně a pokud státní správa nepřistupuje ke všem obyvatelům stejně spravedlivě, a tak, aby jejich práva a povinnosti byla rovná, což je ve správním řízení jedno ze základních pravidel (§ 7 odst. 1 správního řádu), dochází těmito postupy k porušení článku 1 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb., i k porušování těch nejzákladnějších principů zaručených Ústavou ČR č. 1/1993 Sb. a obsažených a zaručených přímo v preambuli Ústavy ČR.

Dále žalobce byl toho názoru, že způsob připočítávání trestných bodů a v konečném důsledku ztráta práva řídit motorová vozidla po dosažení 12ti bodů v případech, že do tohoto hodnocení jsou zařazeny i přestupky, za které v minulosti již jednou trest zákazu řízení uložen byl, to se týká prakticky všech skutků, za které se přiděluje 5 a více bodů v bodovém hodnocení, odporuje základním ústavním principům vyjádřitelným pojmem „*ne bis in idem*“. Pokud tedy za tentýž přestupek občan již jednou ztratil právo řídit motorová vozidla, to na základě obligatorně ukládaného trestu zákazu řízení motorových vozidel a současně za stejný přestupek se započítávají trestné body, za které v konečných důsledcích občan ztrácí právo, které již jednou bylo sankcí zákazu činnosti omezeno, dochází prakticky k opětovnému trestání stejným způsobem za stejnou věc.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro vady řízení. V případě, dospěje-li soud k právnímu názoru, že k procesním chybám v řízení nedošlo, nebyl by tedy důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení, navrhl, aby soud inicioval podání Ústavnímu soudu ČR o posouzení, v jeho případě, aplikovaných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. ve znění novel s ústavními předpisy a do doby, než bude Ústavním soudem ČR rozhodnuto, řízení o žalobě přerušil.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 24. 5. 2010 vyslovil nesouhlas s obsahem žaloby, měl za to, že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

K námitce žalobce, že správní orgán nevydal usnesení o přerušení řízení podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu, uvedl, že nejde o vadu, která by mohla mít vliv na správnost nebo zákonnost rozhodnutí ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu, neboť podnět k přezkumnému řízení týkající se blokové pokuty, který podal žalobce, a kvůli kterému požadoval přerušení řízení o námitkách, již nelze v přezkumném řízení přezkoumat, protože lhůty pro přezkoumání všech žalobci uložených pokut v blokovém řízení podle ust. § 96 a § 97 správního řádu již uplynuly, poslední byla uložena dne 8. 1. 2008.

K námitkám žalobce týkajících se rozporu právních předpisů upravujících bodový systém s ústavou ČR, žalovaný uvedl následující:

Tvrzení žalobce, že některým skupinám obyvatel ČR – policistům, příslušníkům Hasičského záchranného sboru, Celní správy, Vězeňské služby, Bezpečnostní informační služby a Úřadu pro zahraniční styky a informace, jejichž přestupek spočívající v jednání zařazeného do bodového hodnocení byl projednán v kázeňském řízení, nelze za toto jednání zaznamenat body v systému bodového hodnocení, je založen na starém, již neplatném znění zákona č. 361/2000 Sb. Podle dikce ust. § 123b odst. 1 silničního zákona, není žádná skupina obyvatel systémem bodového hodnocení diskriminována nebo zvýhodněna.

K námitce, že citované právní ustanovení silničního zákona je diskriminační vůči občanům ČR oproti cizincům z důvodu žalobcem popsaných v žalobě, žalovaný uvedl, že správní orgány jsou povinny z úřední povinnosti aplikovat platnou právní úpravu, v případě pochybností např. z důvodu diskriminačních některých skupin obyvatelstva, posuzování náleží do působnosti Ústavního soudu ČR. V této souvislosti tedy správní orgány jsou vázány právními předpisy (viz čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava ČR, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. 2/1993 Sb., § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004). Jelikož ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. týkající se bodového hodnocení (hlava V., část I. zákona č. 361/2000 Sb.) nejsou v přímé kolizi s žádnými nadzákonnými právními normami, nepřipadá v úvahu jiný postup správního orgánu, neboť právní úprava obsažená v ust. § 123a a následující citovaného zákona je kogentní, správní orgán s ohledem na zásadu oficiality a zásadu legality se nemůže od aplikace této právní úpravy odchýlit. Proto výhrady žalobce, namítající diskriminační charakter příslušných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., rozpor těchto ustanovení se zásadou rovnosti občanů před zákonem, jsou irelevantní.

Podle názoru žalovaného může Česká republika uplatňovat státní moc pouze na území České republiky. Není možné, aby na území České republiky došlo k pozbytí řidičského oprávnění uděleného jiným státem. U držitele řidičského oprávnění uděleného jiným státem tak může dojít k uložení zákazu činnosti řízení motorových vozidel nebo k pozbytí práva k řízení motorových vozidel na území ČR, jak vyplývá z ust. § 123c odst. 7 citovaného zákona. Sankce se však vztahují pouze na území České republiky, nikoliv na území jiného státu. Podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968) a Úmluvy o silničním provozu (Ženeva 1949, dále jen „mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem“), mezinárodní řidičský průkaz vydaný cizím státem opravňuje k řízení motorového vozidla mimo území státu, který jej vydal. Vydání mezinárodního řidičského průkazu je však vázáno na držbu tzv. národního řidičského průkazu. Pokud občan není držitelem národního řidičského průkazu, nemůže mu být udělen mezinárodní řidičský průkaz, a tedy nemůže řídit ve svém domovském státě, ani v cizině. Řidiči, kteří pozbyli řidičské oprávnění udělené v České republice, nejsou oprávněni k řízení motorových vozidel v České republice ani v cizině, protože nejsou držiteli vůbec žádného řidičského oprávnění na rozdíl od cizinců, kteří po dosažení 12 bodů v České republice jsou stále držiteli svého, v jejich domovském státě uděleného řidičského oprávnění, kterého je státní moc České republiky nemůže zbavit, a proto jsou oprávněni k řízení motorového vozidla všude kromě území ČR. Za nerovný přístup platné právní úpravy lze považovat jen to, že cizinec, který dosáhl 12 bodů, je po uplynutí jednoho roku bez dalšího oprávněn znovu k řízení motorových vozidel na území ČR, samozřejmě pokud je držitelem řidičského oprávnění ve svém domovském státě a není povinen po uplynutí jednoho roku prokazovat odbornou způsobilost, tak, jako bývalí držitelé řidičského oprávnění uděleného v ČR, kteří musí splnit podmínky podle ust. § 123d odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění. Podle názoru odvolacího orgánu je prokazování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel po delší době nevykonávání řízení motorových vozidel z hlediska

bezpečnosti silničního provozu žádoucí a mělo by být vyžadováno nejen u bývalých držitelů řidičského oprávnění uděleného ČR, ale i u cizinců, což ale platná legislativa neumožňuje.

Pokud se týká žalobcovy námítky tzv. dvojího trestání stejným způsobem za stejnou věc, žalovaný konstatoval, že záznam bodů dle ust. § 123b citovaného zákona není sankcí za přestupek, ale administrativní opatření, ke kterému je příslušný správní orgán povinen z úřední povinnosti. Pozbytí řidičského oprávnění dle ust. § 123c citovaného zákona není sankcí za přestupek, ale důsledek vyplývající z tohoto zákona, z dosažení celkového počtu 12 bodů. Ust. § 123d odst. 2 citovaného zákona řeší situaci, kdy řidič vykonává zákaz činnosti řízení motorových vozidel a současně pozbyl řidičské oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů podle ust. § 123c tohoto zákona, ve vztahu k možnosti vrácení řidičského oprávnění. Z tohoto vyplývá, že zákonodárce předpokládal možnost souběžného výkonu zákazu činnosti a pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů podle ust. § 123c citovaného zákona a nepovažoval danou situaci za dvojí sankci za tutéž věc. Nelze tudíž správním orgánům vytknout procedurální chybu, proto uvedená námitka je neopodstatněná. K eventuálnímu návrhu žalobce na přerušení řízení o žalobě žalovaný sdělil, že nelze vyhovět, neboť není možno určit dobu přerušení řízení, jelikož přerušení řízení má být vázáno na skutečnost, a to podání k Ústavnímu soudu ČR, což není jisté, zda nastane.

Spisový materiál obsahuje oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 5. 3. 2008, č. j. MBK 12482/2008/VNV/STR, námítky proti sdělení o dosažení 12 bodů v registru řidičů ze dne 27. 3. 2008 podané žalobcem, oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 26. 10. 2006, č. j. ORSO-611/DI-BP-2006 o uložení pokuty za přestupek ze dne 24. 10. 2006, oznámení ze dne 13. 4. 2007, č. j. ORTU-2109/PŘ-16-2007 o uložení pokuty za přestupek ze dne 12. 4. 2007, oznámení ze dne 18. 4. 2007, č. j. ORPS-1308/PŘ-17-2007 o uložení pokuty za přestupek ze dne 17. 4. 2007, oznámení ze dne 14. 1. 2008, č. j. ORBK-5366/PŘ-07-2007 o uložení pokuty ze dne 3. 10. 2007, rozhodnutí Městského úřadu Hodonín ze dne 1. 2. 2008, č. j. 270503-3/2007/DSA/Př, sp. zn. 8252-/2007/DSA/Př, kterým byl žalobce uznán vinen za přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb. v platném znění a byla mu uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců.

Výpisem z evidenční karty osoby žalobce ze dne 6. 1. 2009 bylo prokázáno, že žalobce je držitelem řidičského průkazu e. č. Aktuální stav bodového hodnocení osoby je 12 bodů. Z výpisu bodového hodnocení osoby ze dne 6. 1. 2009, č. j. MBK/116/2009/DSA/4 je zřejmá historie bodového hodnocení, sice za přestupek ze dne 24. 10. 2006 byly uděleny tři body, za přestupek ze dne 12. 4. 2007 dva body, za přestupek ze dne 17. 4. 2007 dva body, za přestupek ze dne 14. 1. 2008 dva body, za přestupek ze dne 1. 3. 2008 tři body.

Sdělením ze dne 1. 4. 2008 byl žalobce vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 30 dnů od převzetí tohoto sdělení.

Dne 30. 4. 2008 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí Městského úřadu v Hodoníně ze dne 1. 2. 2008, č. j. 275503-3/2007/DSA/Př. Dne 19. 5. 2008 požádal žalobce o přerušení řízení do doby, než bude o předmětné žalobě s konečnou platností rozhodnuto. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 20. 6. 2008, č. j. MBK 12482/2008/VNV/STR, sp. zn. MBK 12482/2008/VNV/STR bylo žádosti žalobce vyhověno a řízení ve věci záznamu bodů v registru řidiče bylo přerušeno. Usnesení převzal žalobce dne 7. 7. 2008. Po uplynutí lhůty 30 dnů bylo zasláno žalobci oznámení o pokračování v předmětném řízení, oznámení žalobce

převzal dne 1.9. 2008. Dne 10. 9. 2008 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně vyjádření žalobce se sdělením, že podal žádost o odklad výkonu rozhodnutí na Městský úřad Hodonín proti rozhodnutí tohoto správního orgánu ze dne 1. 2. 2008, č.j. 270503-3/2007/DSA/Př, usnesením ze dne 26. 5. 2008, č.j. 270503/2007/DSA/Př bylo žádosti vyhověno. Dále bylo vyžádáno stanovisko Okresního soudu v Hodoníně za účelem zjištění stavu řízení o žalobě. Usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 27. 5. 2008, č.j. 16 C 175/2008-5 bylo řízení zastaveno pro nepřislušnost. Žalobce podal odvolání, které bylo postoupeno k projednání Krajskému soudu v Brně. Usnesením ze dne 30. 9. 2008, č.j. MBK 12482/2008/VNV/STR/20, sp. zn. MKB 12482/2008/VNV/STR bylo žádosti žalobce vyhověno a řízení ve věci podaných námitek proti provedenému záznamu bodů v registru bylo přerušeno, a to do doby, než bude ve věci podané žaloby rozhodnuto.

Ve spise se dále nachází záznam ze dne 6. 1. 2009, z něhož vyplývá, že správní orgán I. stupně obdržel dne 12. 12. 2008 od Městského úřadu Hodonín kopii usnesení Okresního soudu Hodonín ze dne 27. 5. 2008, č.j. 16 C 175/2008-5 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 38 Co 391/2008, dle kterého usnesení soudu I. stupně bylo potvrzeno čili řízení v předmětné věci bylo zastaveno. Tím odpadla překážka v řízení ve věci podaných námitek proti záznamu bodů v bodovém hodnocení, pro kterou bylo řízení přerušeno a v řízení bylo dále pokračováno.

Rozhodnutím Městského úřadu Blansko ze dne 13. 2. 2009, č.j. MBK 12482/2008/VNV/STR/28, sp. zn. SMBK 12482/2008/VNV/STR byly námitky žalobce ve věci provádění záznamu v registru řidičů o počtech bodů dosažených řidiči v bodovém hodnocení jako nedůvodné zamítnuty a provedený záznam 12 bodů ke dni 1. 3. 2008 byl potvrzen. Dne 17. 3. 2009 podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 18. 2. 2010, č.j. JMK 54756/2009, sp. zn. S-JMK 54756/2009 OD a to tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Uvedené rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho jednání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek rozhodl soud ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Základní podmínkou pro zrušení správního rozhodnutí v přezkumném řízení je, v každém případě, rozpor přezkoumávaného rozhodnutí se správním předpisem, tedy jeho nezákonnost (§ 97 odst. 3 správního řádu). Tato podmínka v daném případě splněna nebyla, nebyly zjištěny procedurální chyby v řízení, které by měly vliv na zákonnost řízení a na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č.j. 6 As 49/2003-46, www.nssoud.cz, dle

kterého „pro projednání přestupku v blokovém řízení musí být v souladu s ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích splněny kumulativně tři podmínky; 1) přestupek je spolehlivě zjištěn, 2) nepostačuje domluva, 3) obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno, a aby bylo řádně prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku.“

V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženém v bodovém hodnocení jednání. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně, že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný počet bodů.

Mezi účastníky řízení není sporná skutečnost, že žalobci byla v rámci blokového řízení uložena opakovaně pokuta, a to za jednání zařazené do bodového hodnocení. Z důvodu komplexnosti pokládá soud za nezbytné zdůraznit, že účelem tohoto řízení není přezkoumávat jednotlivá protiprávní jednání žalobce, zjišťovat správnost uložení blokové pokuty v blokovém řízení, nýbrž pouze přezkoumávat oprávněnost záznamu určitého počtu bodu ke každé pravomocně uložené sankci za konkrétní protiprávní jednání.

Pokud jde o žalobní námitky žalobce, tyto jsou v podstatě totožné s námitkami odvolacími, žalobce především brojí proti ústavnosti bodového systému, který považuje za diskriminační, z důvodů v žalobě obsažených. Soud konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a že svoji pravomoc uplatnil pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem, nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu). Smyslem řízení o námitkách proti 12 bodům není zkoumat soulad zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, ale pouze oprávněnost záznamu určitého počtu bodů, ke každé pravomocně uložené sankci za konkrétní protiprávní jednání.

Pokud se týká návrhu žalobce, aby soud v souladu s ust. § 48 odst. 1 písm. a) s.ř.s. řízení ve věci přerušil a inicioval podání ústavní stížnosti za účelem přezkoumání ústavnosti a souladu aplikovaných právních předpisů s Ústavou ČR č. 1/1993 Sb. a Listinou základních práv a svobod č. 2/1993, návrhu soud nevyhověl.

Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.

Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.

Podle citovaného článku je věcí soudce posoudit, zda zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem či nikoliv. Je tedy věcí úvahy soudce posoudit tuto rozpornost. Ústava ČR hovoří o zákoně, jímž v daném případě je zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jedná o Hlavu V. – bodové hodnocení porušení stanovených zákonem § 123a až § 123f.

Ust. § 123a citovaného zákona stanoví, že *bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páchání přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu nebo trestných činů spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla, nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.* Citovaná příloha obsahuje přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání.

Bodový systém hodnocení kázně řidičů v silničním provozu je zaveden v řadě motorosticky vyspělých zemí. Silným argumentem pro zavedení bodového systému i v České republice bylo jeho aplikování, které vyzdvihuje zejména jeho preventivní účinek ve smyslu trvalého snižování počtu dopravních nehod i závažnosti jejich následků. Přes rozdílnost detailů mají všechny tyto systémy společné principy a cíle: pomocí předem stanovených pravidel vyhledávat v silničním provozu řidiče problémové, nepřizpůsobivé, nebezpečné sobě i ostatním a na základě zákonem stanovených podmínek činit opatření k jejich dočasné nebo trvalé eliminaci z účasti v silničním provozu jako řidič. Nedílnou součástí je i odborná pomoc při jejich nápravě v podobě psychologické či jiné odborné diagnostiky, psychologické rehabilitace či terapie a odborného doškolení před jejich případným návratem do provozu na pozemních komunikacích. Funkční a efektivní bodový systém obsahuje tedy jak prvek represivní – identifikaci a evidenci přestupku a jeho potrestání formou pokuty a přidělení trestných bodů – tak výchovný, rehabilitační. Složka represivní je tvořena systémem pevně stanovených trestných bodů za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu, které se jednotlivým řidičům načítají v centrální evidenci /centrálním registru). Úvahy o zavedení bodového systému v České republice ze strany odborníků z oblasti bezpečnostní silničního provozu sahají ještě před rok 1989, ale až teprve v roce 1999 se v konkrétnější podobě objevil návrh bodového systému hodnocení řidičské praxe v rámci přípravy zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Návrh tohoto zákona předpokládal zavedení bodového systému hodnocení řidičské praxe experty Centra dopravního výzkumu, zejména z oboru dopravního inženýrství, psychologie a sociologie. Tito se aktivně podíleli na vypracování funkčního bodového systému, který by bylo možno aplikovat do stávajícího dopravního prostředí. Na základě zahraničních zkušeností, především SRN, Francie a Rakouska, byl vypracován model bodového systému v podobě legislativní, tj. v paragrafovém znění, včetně návrhu na bodové

ocenění přestupků. Konečná podoba, jak byla zpracována do návrhu zmíněného zákona, byla výsledkem i konzultací s odborníky z oboru dopravní i klinické psychologie, dopravní policie, oddělení vyšetřování dopravních nehod, s autodopravci a dalšími zainteresovanými složkami. Rozpracována byla speciálně pasáž zaměřená na následnou rehabilitační odbornou činnost s řidiči, kteří mají ve své řidičské praxi takové problémy, že dosáhnou maximálního počtu bodů a je jim odebráno řidičské oprávnění.

Toto téma bylo zpracováno ve vazbě na projekty EU, především ESCAPE – bodový systém jako jedna z efektivních forem dozoru nad dodržováním pravidel provozu na pozemních komunikacích, SARTHE 2 a 3 – postoje řidičské populace k zavedení odborných opatření a na činnost pracovní skupiny EFPA (evropské asociace psychologů práce a organizace), sekce dopravní psychologie, jejímž stěžejním výstupem je doporučení zavést bodový systém v zemích Evropské unie v podobě námi navrhované, tj. s průběžnou i následnou odbornou pomocí problémovým řidičům, jejichž těžiště spočívá na dopravně psychologické diagnostice a rehabilitaci.

Bodový systém hodnocení řidičské praxe byl schválen v roce 2005. Zaveden byl zákonem č. 361/2006 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, sice novelizací zákona č. 411/2005 Sb. a zákona č. 226/2006 Sb., s účinností ode dne 1. 7. 2006.

Soud musí přisvědčit argumentaci žalovaného, že bodový systém, jakožto nedílná součást zákona o silničním provozu není v rozporu s Ústavou České republiky, a to jen proto, že poněkud odlišně upravuje režim řidičů, kteří jsou držiteli řidičského průkazu Evropských společenství, řidičského průkazu vydaného cizím státem či mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem a řidičů, kteří jsou držiteli národního řidičského průkazu, potažmo řidičů, kteří jsou příslušníky zpravodajských služeb. Správní orgány postupují v souladu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu, nepřisluší jim jakkoliv rozporovat platnou právní úpravu, či snad dokonce konat v rozporu s platnými právními předpisy. Krajský soud v Brně na základě výše uvedeného zdůvodnění má za to, že zákon č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích není v rozporu s ústavním pořádkem, a proto předmětný návrh žalobce neuznal důvodným.

Taktéž i další výhrady žalobce namítající diskriminační charakter příslušných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. jsou právně irelevantní. Vzhledem k tomu, že v této části žalobní námitky korespondovaly s námitkami odvolacími a žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně určitě vypořádal s touto právní otázkou, zaujal přesvědčivý, právní názor, soud nepovažoval jeho právní hodnocení za chybné.

Stejně tak není důvodná i námitka žalobce týkající se tzv. dvojího trestání stejným způsobem za stejnou věc tak, jak popsal v obsahu žaloby. Žalobce přesvědčivým způsobem zdůvodnil postup podle ust. § 123b až 123d zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění, s jeho argumentací se soud plně ztotožňuje. V této souvislosti nutno poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, sice rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, dle kterého „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za

splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejudikatura III ÚS 101/95).“ Stejně tak i v rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46, www.nssoud.cz je zakotveno, že „úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“

Pokud se týká vytýkaných procedurálních chyb v řízení, lze připustit, že došlo k pochybení správního orgánu I. stupně potud, že správní řízení nebylo zahájeno tak, jak ukládá ust. § 47 odst. 1 správního řádu, tzn. uvědomit účastníka řízení bez zbytečného odkladu o zahájení řízení. Správní orgán I. stupně dal žalobci na vědomí zahájení řízení o námitkách přípisem ze dne 1. 4. 2008, jímž mu sdělil, že před vydáním rozhodnutí ve věci je mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, lze nahlédnout do podkladů a písemně se k nim vyjádřit ve lhůtě 30ti dnů od převzetí tohoto sdělení. Byť se jedná o procesní vadu, dle názoru soudu nemá vliv na nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobci bylo z této výzvy zřejmé, že o jeho námitkách je vedeno správní řízení. Následně svého práva žalobce využil, a to přípisem ze dne 22. 4. 2008, jímž žádal o pořízení kopie celého spisu o dosažení 12 bodů v registru řidičů a dne 24. 4. 2008 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem nahlédnutí do spisu, což mu bylo umožněno.

Dne 19. 5. 2008 podal žalobce žádost o přerušení řízení ve věci námitek proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení z důvodu podání žaloby k Okresnímu soudu v Hodoníně proti rozhodnutí Městského úřadu v Hodoníně, odbor dopravy ze dne 1. 2. 2008, č.j. 270503-3/2007/DSA/Př, ve věci přestupku, kterého se měl dopustit dne 19. 3. 2007. Správní orgán I. stupně procesně nepochybil, když usnesením ze dne 20. 6. 2008, č.j. MBK 12482/2008/VNV/STR/12, sp. zn. MBK 12482/2008/VNV/STR žádosti vyhověl a řízení přerušil. Usnesení bylo doručeno žalobci dne 1. 7. 2008, nabylo právní moci dne 24. 7. 2008. Řízení bylo přerušeno na dobu 30 dní, oznámením správního orgánu I. stupně ze dne 13. 8. 2008 byl žalobce uvědoměn o pokračování v řízení, oznámení převzal dne 1. 9. 2008. Dne 10. 9. 2008 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně vyjádření žalobce se sdělením, že byla dále podána i žádost o odklad výkonu rozhodnutí na Městský úřad Hodonín. Dle sdělení Okresního soudu v Hodoníně ze dne 11. 9. 2008 bylo ve věci žaloby vedené ve věci sp. zn. 16 C 175/2008 vydáno dne 25. 7. 2008 usnesení, kterým se řízení zastavuje pro nepříslušnost. Žalobce proti usnesení podal odvolání a spis byl postoupen Krajskému soudu v Brně k rozhodnutí o odvolání. Věc byla předmětem projednání a rozhodnutí tohoto soudu. Z uvedených důvodů správní orgán I. stupně usnesením ze dne 30. 9. 2008, č.j. MBK 12482/2008/VNV/STR/20, sp. zn. MBK 12482/2008/VNV/STR přerušil řízení ve věci podaných námitek proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, a to do doby než bude ve věci podané žaloby definitivně rozhodnuto. Přípisem ze dne 6. 1. 2009 byla žalobci uložena lhůta 15 dnů pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním. Ze záznamu do spisu, které bylo učiněno správním orgánem I. stupně dne 6. 1. 2009 bylo zjištěno, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, č.j. 38 Co 391/2008, které nabylo právní moci dne 7. 11. 2008, bylo řízení ve věci podané žaloby zastaveno. Tím odpadla překážka v řízení ve věci podaných námitek proti záznamu bodů v bodovém hodnocení, pro kterou bylo řízení přerušeno a v řízení bylo dále pokračováno. Vzhledem k tomu, že byl řádně zjištěn relevantní skutkový stav pro rozhodnutí o námitkách, byly shromážděny potřebné podklady a důkazy, správní orgán I. stupně vydal dne 13. 2. 2009 rozhodnutí, jímž námitky žalobce byly jako nedůvodné zamítnuty a provedený záznam 12

bodů ke dni 1. 3. 2008 byl potvrzen. Na základě odvolání žalobce žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s právní úpravou obsaženou v ust. § 123a až § 123f silničního zákona, neshledal právní ani skutkové pochybení, a proto ve věci rozhodl dne 18. 2. 2010, a to tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že i v této části stížní žaloby se žalovaný zabýval všemi hledisky, které zákon jako premisy povolené volné úvahy správního orgánu stanoví, tzn. opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobcem uplatněné žalobní námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozhodnutí důvodnými, a proto ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. srpna 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová